

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/54/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120226622
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:6120226622.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanej: J. V., B.. XX.X.XXXX, X. I. X, W. v konaní o zaplatenie 3.000 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 20.mája 2021 č.k. 9Csp/165/2020-133

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom uvedeným v záhlaví zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal plnenia 3.000 € s úrokmi z omeškania 5 % z dlžnej sumy ročne od 18.12.2018 do zaplatenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 5073830032 uzavretej medzi žalovanou a právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s., dňa 19.6.2015.

2. Súd vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. zmluvou o splátkovom úvere poskytol žalovanej sumu 5.000 €, ktorú mala žalovaná vrátiť v mesačných splátkach v hodnote 101 € v 108-ich splátkach v celkovej výške dlžnej čiastky 10.906,61 € so splatnosťou poslednej splátky 20.6.2024. Žalovaná na splnenie dlhu poukázala len sumu 1.664,64 €, veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s. preto listom zo dňa 5.10.2017 vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok a upozornil ju na možnosť zosplatenia dlhu z úveru. Nakoľko žalovaná omeškané splátky neuhradila, listom zo dňa 23.11.2017 veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 pohľadávku voči žalovanej v celkovej výške 7.588,82 € postúpila Slovenská sporiteľňa, a.s. na nového veriteľa-žalobcu. Žalovaná bola v konaní na súde prvej inštancie nečinná.

3. Pri posudzovaní dôvodnosti žaloby súd prvej inštancie sa prvotne zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu berúc do úvahy, že predmetom konania je záväzok zo spotrebiteľského úveru, na ktorý sa vzťahuje osobitná právna úprava o zosplatení záväzku a postúpení pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru na iný subjekt. Vo veci aplikoval § 52, § 53, § 54, § 525, § 565 Občianskeho zákonníka (OZ) a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Konštatoval, že pre platné postúpenie pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola predmetom sporu sa vyžadovalo nielen splnenie podmienok vyplývajúcich z § 53 ods. 9, § 565 OZ, ale aj ustanovenia lex specialis § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., podľa ktorého bolo možné postúpiť pohľadávku len po predošlej výzve banky a zároveň po omeškaní žalovanej s úhradou záväzku minimálne 90 dní. Pretože pohľadávka zo spotrebiteľského úveru bola postúpená na nového veriteľa pred termínom konečnej splatnosti 20.6.2024, súd s odkazom na vyššie citovaného ustanovenia poukázal na to, že platné postúpenie pohľadávky banky si vyžadovalo riadne a včasné zosplatenie dlhu z úveru. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že mal preukázanú existenciu výzvy zo dňa 5.10.2017, ktorou právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú na neuhradené splátky a možnosť zosplatenia úveru,

existenciu listiny o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017, ktorým žalovanej bolo oznámené zosplatnenie zostatku úveru a bola vyzvaná tiež na úhradu dlhu, ako aj existenciu výzvy zo dňa 12.9.2018, ktorou bola žalovaná upozornená na možnosť postúpenia pohľadávky. Súd však nepovažoval za preukázané doručenie vyššie zmienených listín, ani ich podanie na poštovú prepravu, z čoho vyvodil záver o neunesení dôkazného bremena žalobcom, aby pred postúpením pohľadávky došlo k ukončeniu vzťahu medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľnou a.s. a žalovanou, teda aby došlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru a splneniu podmienok postúpenia bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Majúc za nesplnené podmienky postúpenia pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej so žalovanou, považoval zmluvu o postúpení za neplatnú, z čoho mu vyplynul záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Poukázal tiež na to, že v konaní vyzval žalobcu na zdokladovanie splnenia povinností vymedzených § 53 ods. 9, § 565 OZ, teda žalobca mal vedomosť o tom, že súd bude v konaní posudzovať platnosť zosplatnenia dlhu a v tej súvislosti postúpenia pohľadávky, na ktorú výzvu však žalobca nereagoval a platné zosplatnenie úveru nepreukázal. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) a náhradu trov konania procesne úspešnej žalovanej nepriznal z dôvodu, že jej žiadne nevznikli.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h). Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel alebo rozhodnutie zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca vychádzajúc z ustanovení § 150, § 151 CSP o povinnosti tvrdenia sporových strán a nespornosti nepopretých skutkových tvrdení zastával názor, že žalovaná ako spotrebiteľka bola riadne upozornená na omeškanie dlhu, možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, ku ktorému úkonu aj platne došlo v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 OZ, keď je tiež nesporné, že pred postúpením bola v omeškaní so splnením svojho dlhu po dobu dlhšiu ako 90 dní napriek výzve Slovenskej sporiteľne a.s. ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Žalovaná nepoprela žiadnu zo skutočností tvrdených žalobcom teda existenciu výziev a ich doručenie, súd prvej inštancie sám popieral skutkové tvrdenia žalobcu, ktorým postupom došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý súdny proces i k vyvodeniu nesprávnych skutkových zistení a nesprávnych právnych záverov súdu o dôvodnosti nároku žalobcu. Na podporu svojich argumentov žalobca poukázal na judikatúru odvolacích súdov v obdobných prípadoch, keď nie je možné na miesto procesne nečinnnej sporovej strany spochybňovať skutkové tvrdenia protistrany. Zastával názor, že obsahom predložených listinných dôkazov v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a súd vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k opačnému záveru a žalobu zamietol. Žalobca poukázal na to, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zák.č. 483/2001 Z.z.. bolo preukázané výzvami postupcu, doložil do konania oznámenie o postúpení pohľadávky spoločne so zmluvou o postúpení týkajúcou sa uplatňovaného nároku, čo zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu a právo na plnenie žiadané žalobou.

6. Žalovaná ostala aj v odvolacom konaní nečinná.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a zistil, že nie sú dané dôvody na potvrdenie (§ 387 CSP), ani na zmenu (§ 388 CSP) rozsudku, preto rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo

navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1,2 CSP, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

10. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ odvolací súd uvádza, že vo všeobecnosti je právnym posúdením činnosť súdu, pri ktorej aplikáciou konkrétnej právnej normy na zistený skutkový stav vyvodzuje zo skutkových zistení aké práva a povinnosti majú subjekty konania podľa hmotného práva. Nesprávnym právnym posúdením je potom potrebné rozumieť omyl v tomto postupe, a teda nesprávnosť pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd neaplikoval právnu normu vôbec, alebo ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aj aplikoval správny predpis, ktorý si nesprávne vyložil alebo napokon ak aplikoval správny predpis, ktorý tiež správne interpretoval avšak právnu normu nesprávne na zistený skutkový stav použil, v skutkových okolnostiach teda z právnej normy vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán.

11. Preskúmaním napadnutého rozsudku a postupu súdu prvej inštancie predchádzajúcej vydaniu rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody boli naplnené. Rozhodnutie súdu je vzhľadom na nedostatky v skutkových zisteniach predčasné, založené tiež na nesprávnom právnom posúdení veci a v časti nezrozumiteľné pre nejasnosť dôvodov, na ktorých je založené, ktorým postupom došlo k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý súdny proces, ktoré nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, čo zakladalo dôvody v zmysle § 389 písm. b/ CSP na zrušenie rozhodnutia.

12. Nie je sporné, že predmetom konania je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, v ktorom konaní sa uplatňuje aj špecifický postup v súvislosti s vykonávaním dokazovania v zmysle § 295 CSP, keď súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, kedy taký dôkaz aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí. V súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere z banky na iný subjekt, správne súd skúmal splnenie podmienok vyžadovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Podľa uvedeného ustanovenia, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Súčasne v zmysle

§ 17 zákona č. 129/2010 Z.z. platí, že predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Podmienky zosplatnenie spotrebiteľského úveru vyplývajú z § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Dôvodne, preto súd prvej inštancie pristúpil k skúmaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorá mohla byť daná zo situácie, že boli splnené podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru bankou, čo predpokladalo tiež dodržanie zákonných požiadaviek týkajúcich sa zosplatnenia záväzku pre jeho postúpením (§ 53 ods. 9, § 565 OZ, § 92 ods. 8 zákona č. 438/01 Z.z., § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.).

13. Pri posudzovaní vyššie zmienených zákonných požiadaviek však súd prvej inštancie nedôsledne rešpektoval zásady kontradiktórnosti civilného sporového konania, ktoré sa aplikujú aj v spotrebiteľských sporoch, v ktorých je súd rovnako povinný vychádzať z nepopretých skutkových tvrdení sporovej strany, a v prípade ak má súd dôvodnú pochybnosť o existencii skutočností významných pre konanie, musí poskytnúť procesnej strane možnosť reagovať na súdom zistenú spornú otázku.

14. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

15. Podľa § 150 ods. 1,2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

16. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné.

17. Už samotnými pojmami procesný útok a procesná obrana zákonodarca zdôrazňuje kontradiktórnosť procesného postavenia protistrán v sporovom konaní. Ustanovenia § 149 až § 154 CSP predstavujú inštitucionálne prehlbenie sporovosti konania upraveného v Civilnom sporovom poriadku, pričom ich cieľom je prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Nová právna úprava v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP) alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Koncentrácia konania predstavuje efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania a tvorí jednotu s jedným z nosných princípov novej právnej úpravy sporového konania, a to s princípom arbitrárneho poriadku.

18. Postup súdu prvej inštancie sa odvolaciemu súdu javí rozporný s § 215 CSP, v zmysle ktorého súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu procesným postupom podľa ustanovení CSP. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na §151 ods. 1 CSP, podľa ktorého je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporov (pri ktorých sa v zmysle § 296 CSP nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii).

19. Súd prvej inštancie na účely zistenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považoval za preukázanú existenciu výzvy žalovanej na úhradu dlžnej sumy s upozornením na možnosť uplatnenia práva veriteľa na predčasné zosplatnenie dlhu (§ 53 ods. 9 OZ), listiny, ktorou veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. uplatnil predčasnú splatnosť záväzku (§ 565 OZ), výzvy na úhradu dlhu pred postúpením pohľadávky na žalobcu (§ 92 ods. 8 zákona č. 438/01 Z.z.), ku ktorým úkonom veriteľa súd uviedol, že pre ich platnosť sa vyžaduje doručenie protistrane. Následne súd konštatoval, že v konaní žalobca nepreukázal doručenie listín žalovanej a ani nepredložil doklady o ich odoslaní, keď nijako nevysvetlil a ani to z rozhodnutia nemožno zistiť, ktorú z uvedených skutočností (doručenie, odoslanie) považoval za rozhodujúcu a z akých dôvodov. Ustanovenia upravujúce zosplatnenie záväzku zo spotrebiteľského úveru (§ 53 ods. 9, § 565 OZ) a možnosť postúpenia záväzku zo spotrebiteľského úveru z banky na iný subjekt (§ 92 ods. 8 zákona č. 483/01 Z.z., § 17 zákona č.129/2010 Z.z.) nespájajú s podmienkou platnosti právneho úkonu zosplatnenia záväzku a postúpenia pohľadávky doručenie listiny spotrebiteľovi. Doručenie môže

byť významné z hľadiska vyvolania právnych účinkov platne prejavenej vôle t.j. právneho úkonu, ktorého platnosť sa posudzuje z hľadiska zákonom vyžadovanej formy a obsahových náležitostí právneho úkonu. Otázka doručovania listín teda predstavuje skutkovú okolnosť, ktorej posudzovanie sa spravuje zásadami vyplývajúci z § 150, §151 CSP. Súd v konaní sám vyvodil pochybnosť o skutkových tvrdeniach, ktoré sa javili ako nesporné. Pokiaľ mal za to, že existujú dôvodné pochybnosti o nespornosti skutkových tvrdení týkajúcich sa doručenia výziev žalovanej, bolo dôvodné, aby formuloval tieto pochybnosti o pravdivosti skutkových tvrdení žalobcu a súčasne, aby vyzval žalobcu v zmysle § 151 CSP na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré považoval za rozhodujúce. Pokiaľ súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vyzval žalobcu „na zdokladovanie splnenia povinnosti vymedzených § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ“ (č. 116 spisu), citované zákonné ustanovenia neupravujú žiadne podmienky týkajúce sa doručovania písomnosti protistrane. V reakcii na uvedenú výzvu súdu pritom žalobca uviedol, že súd neprezentoval žiadnu konkrétnu skutočnosť ako spornú, z ktorých dôvodov žiadal svojmu návrhu vyhovieť inak navrhoval, aby mu bol rozsah sporných skutočností oboznámený, aby sa k nim mohol vyjadriť. Súd prvej inštancie teda nerešpektoval zásady kontradiktórneho procesu a svojím postupom a rozhodnutím naplnil znaky nepredvídateľného konania vo vzťahu k žalobcovi, čím zasiahol do jeho práv na spravodlivé súdne konanie, z ktorých dôvodov bol odvolaním napadnutý rozsudok zrušený.

20. V opätovnom konaní súd prvej inštancie rešpektujúc zásady povinnosti tvrdenia a povinnosti dôkaznej opätovne vyhodnotí dôvodnosť a rozsah nároku žalobcu na úhradu pohľadávky zo zmluvy, ktorá je predmetom sporu, pri rešpektovaní zásad vyplývajúcich z § 150 až § 154 CSP, § 185 až § 188 CSP. Vezme na zreteľ, že pokiaľ má dôvodné pochybnosti o skutočnostiach nespochybňovaných protistranou, musí poskytnúť reálnu procesnú možnosť na obhájenie procesnej pozície tej strane sporu, ktorej skutkové tvrdenia súd spochybňuje. Takou procesnou možnosťou uplatnenia práv, však nie je výzva súdu obsahujúca iba všeobecný odkaz na zákonné ustanovenia, ktoré sa vo veci aplikujú. Vzhľadom na to, že v civilnom sporovom konaní platí princíp voľného hodnotenia dôkazov podľa § 191, 192 CSP, závisí od úvahy súdu, či žalobca poskytol plný dôkaz o tvrdených skutočnostiach na ktorých zakladá svoj nárok, no zásada voľného hodnotenia dôkazov však nie je založená na ľubovoľnom hodnotení dôkazov a svojvôli súdu, keď z jeho záverov musí nepochybne vyplývať na použitie akých logických argumentov vyplývajúcich z procesného stanoviska sporových strán a predložených listinných dôkazov založil svoj záver o (ne)preukázaní nároku žalobcu. Súd svoje rozhodnutie úplne a presvedčivo odôvodní spôsobom spĺňajúcim požiadavky vyplývajúce z § 220 CSP tak, aby bolo bez pochybností zrejmé, akými úvahami sa riadil pri zohľadnení prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v konaní, na základe akých skutkových zistení a ich právneho posúdenia dospel k záveru o (ne)dôvodnosti žaloby.

21. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP). Súd prvej inštancie bude dbať o to, aby aj výrok rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania bol úplný a zrozumiteľný, pretože odôvodnenie rozhodnutia neodstraňuje neúplnosť výroku. Z výroku rozhodnutia musí byť zrejmé ako bolo rozhodnuté o trovách každej sporovej strany, prípadne ktorej strane sporu, vo vzťahu ku ktorej protistrane sa nárok na náhradu trov konania (ne)priznáva.

22. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).